

Έν Πειραιεῖ, τῇ 17^η/1/2024

Α Ν Α Κ Ο Ι Ν Ω Θ Ε Ν

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:

**«Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΗΣ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΕΩΣ κ. ΚΑΣΣΕΛΑΚΗΣ
ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ ΑΜΟΙΡΟΣ ΝΟΜΙΚΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ»**

Ἡ ἐπαναφορά, ὡς δῆθεν θέματος μεταρρυθμιστικῆς ἀξίας, τοῦ λελυμένου Συνταγματικῶς ζητήματος χωρισμοῦ Ἐκκλησίας - Πολιτείας στήν Ἑλλάδα, ἀπό τόν Ἀρχηγό τῆς Ἀξιωματικῆς Ἀντιπολιτεύσεως καί Πρόεδρο τοῦ Κόμματος ΣΥ.ΡΙΖ.Α - Π.Σ., κ. Στέφανο Κασσελάκη, μᾶς ὑποχρεώνει νά ἀναφέρουμε καί πάλι κάποιες σκέψεις.

Τό πρόταγμα τοῦ λεγομένου χωρισμοῦ ἐπαναλαμβάνεται ἀπό προφανῶς ἀμοίρους νομικῆς παιδείας, ὅπως ὁ κ. Κασσελάκης, οἱ ὅποιοι μέ ἐφαλτήριο τό λεγόμενο θράσος τῆς ἀγνοίας τους, θέτουν πρὸς κατεδάφισι ὅ,τι συνιστᾷ τό κράτος δικαίου πού ἐπὶ 200 σχεδόν χρόνια πύργωσε ὁ λαός μας μέ αἷμα καί ἰδρώτα.

Τά κόμματα τῆς Ἀριστερᾶς μέ τήν γνωστή φιλοσοφικοκοινωνική βιοκοσμοθεωρία τοῦ κομμουνιστικοῦ κοσμοειδώλου, ὅπως γνώρισε τόν χωρισμό αὐτό ὁ

καταρρεύσας υπαρκτός σοσιαλισμός στό ανατολικό μπλόκ πού στήν ουσία ἦταν διωγμός τῆς θρησκευτικῆς πίστεως ἐλαύνονται ἀπό ἀποτυχημένα ἀθεϊστικά ἰδεολογήματα καί συναντῶνται μέ τά ὑπόλοιπα κόμματα τοῦ νεοφιλελευθέρου χώρου κάτω ἀπό τίς ντιρεκτίβες τῆς νέας ἐποχῆς καί τῆς νέας τάξεως. Ποιός δέν θυμᾶται τήν δυναμική παράστασι τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Ἑβραϊκοῦ λόμπυ στόν τότε Πρωθυπουργό Κ. Σημίτη γιά τήν διαγραφή τοῦ θρησκευματος ἀπό τίς ταυτότητες τῶν Ἑλλήνων, ὅπως ἀνέφερε τό ἀνακοινωθέν τοῦ Μεγάλου Μαξίμου;

Μιλοῦν γιά χωρισμό Ἐκκλησίας καί Κράτους, διάβαζε Ἕθνους, ἐπικαλούμενοι δῆθεν προοδευτικά συνθήματα. Οἱ ἀντιλήψεις, ὥστόσο, περί χωρισμοῦ εἶναι τοῦ περασμένου αἰῶνα πού γεννήθηκαν κάτω ἀπό μισαλόδοξο ἀντιθρησκευτικό πνεῦμα πού δέν συμβιβάζεται μέ τίς σημερινές κοινωνικές, πολιτειακές καί θρησκευτικές ἀντιλήψεις καί πού ἀναπτύχθηκε σέ προτεσταντικές καί παπικές χῶρες πού δέν ἔχουν καμμία σχέσι μέ τόν πολιτισμό καί τήν Ὁρθόδοξη χριστιανική πίστι τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Τό πρότυπο τῶν δυτικῶν κοινωνιῶν ἀλλά καί τοῦ ἀθεϊστικοῦ ἀνατολικοῦ μπλόκ πού κατέρρευσε παταγωδῶς, μέ τό θρησκευτικό συγκρητισμό καί μέ τόν χωρισμό, παράγει μόνο διαλυτικά κοινωνικά φαινόμενα καί ἐπιτρέπει τήν ἄλωσι τῶν κοινωνιῶν ἀπό τήν παραθρησκεία, τήν εἰδωλολατρεία, τόν σατανισμό καί τά ἐγκληματικά φαινόμενα. Οἱ ἀντιλήψεις περί χωρισμοῦ δέν συμβιβάζονται μέ τά ἑλληνικά ἰδεώδη καί τήν Ὁρθόδοξη χριστιανική πίστι πού πότισε τίς ρίζες τοῦ Ἕθνους μας.

Οἱ ἀντίθετοι, οἱ ἔξω τοῦ χριστιανισμοῦ, οἱ ἀντί-χριστοί, ἡ ἀπιστία γενικῶς, ἀντιπαρέρχονται μία παγκόσμια πραγματικότητα, τήν πραγματικότητα τῆς ἀλλαγῆς τοῦ κόσμου ἀπό τόν Χριστιανισμό. Δέν μιᾶμε γιά τήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ, μιᾶμε γιά τήν κοινωνική πραγματικότητα, γιά τήν κοινωνική διάστασι τοῦ Χριστιανισμοῦ πού ἐκπολίτισε τόν κόσμο καί ἰδιαίτερα στήν χώρα μας μᾶς διαφύλαξε διά νά μήν εἴμαστε τό ὑπόλοιπο τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας σήμερα ἐξισλαμισμένοι καί Τουρκοποιημένοι.

Ὁ Χριστιανισμός συνεπῶς κρινόμενος μόνο μέ κοσμικά κριτήρια εἶναι μία παγκόσμια θρησκεία πού δέν μπορεῖ νά τεθεῖ στό κοινωνικό περιθώριο οὔτε νά ἀγνοηθεῖ καί ἀσφαλῶς δέν εἶναι δυνατό νά καταπολεμηθεῖ γιατί εἶναι θεοσύστατος ὀργανισμός, ὅπως ἀπέδειξαν τά δύο χιλιάδες χρόνια τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας Του καί τά πολυεκατομμύρια τῶν μαρτύρων Του.

Ἡ πρότασις τοῦ χωρισμοῦ, περνᾷ καί ἀπό τήν θύρα τῆς εἰδικῆς ἐπιστήμης τῆς Κοινωνιολογίας. Ἡ ἐφαρμογή τῆς ἀρχῆς «ἡ θρησκεία εἶναι μία ἰδιωτική ὑπόθεση» κατέληξε πάντοτε στήν καταδίωξι καί καταπίεσι τῆς θρησκευτικῆς πίστεως. Ἄμεσες συνέπειες τῆς τακτικῆς αὐτῆς εἶναι ὁ προοδευτικός ἐκφυλισμός τῆς προσωπικῆς καί κοινωνικῆς ἠθικῆς, ἡ σχετικοποίησις τῆς ἐθνικῆς παραδόσεως καί ἡ εἰσβολή ξένων ἰδεολογιῶν μέ ἐπικίνδυνον γιά τήν ἐθνική ἐπιβίωσι περιεχόμενο. Ἡ συλλειτουργία τῶν θεσμῶν τοῦ ἔθνους καί τῆς Ἐκκλησίας στήν ἱστορική πορεία μας, ἔχει ὡς συνέπεια νά εἶναι ἀδύνατον νά αὐτονομηθοῦν οἱ θεσμοί αὐτοί καί νά παύσουν νά συλλειτουργοῦν χωρίς τό ἄμεσο ἐνδεχόμενο ἀρνητικῶν συνεπειῶν στήν ἐθνική πορεία καί ἐπιβίωσι. Ὁ ὁμ. Καθηγητής τοῦ Α.Π.Θ. κ. Β. Γιούλτης παρουσίασε ἐναργέστατα τήν θεωρία τοῦ φονξιοναλισμοῦ δηλ. τῆς συλλειτουργίας

τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν. Ὄταν στήν ἀθεϊστική Γαλλία συνομολογήθηκαν «κονκορδάτα» ἀμοιβαιότητων πού ὀδήγησαν προοδευτικά στά διατάγματα 91/1955, 654/1968 καί 1024/1983 μέ τά ὁποῖα οὐσιαστικά ἡ ἐθνική Ρωμαιοκαθολική «Ἐκκλησία» τῆς Γαλλίας ἐπέστρεψε στά ἐπίπεδα συλλειτουργίας μέ τούς πολιτικούς θεσμούς καί ἐπίσης στήν ἄλλοτε κραταιά Σοβιετική Ἑνωση τό διάταγμα τῆς 5/2/1918 μέ τό ὁποῖο ἐπεβλήθη ὁ χωρισμός Ἐκκλησίας καί Κράτους ἀντικατεστάθη μέ μιᾶ σειρά διαταγμάτων ὅπως 1102/1972, 69/1973, 85/1973 καί μέ τήν γνωστή ἡμισυνταγματική ἀναθεώρησι τοῦ 1972 μέ τά ὁποῖα ἀναγνωρίστηκε ὡς ἀνεπίσημη θρησκευτική ἐπισημότητα ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀποτελεῖ ἡ ὄχι ἀνεπίτρεπτο κρετινισμό ἢ συνθηματολογία γιά τόν χωρισμό στήν Ἑλλάδα, ὅπου ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τήν ψυχή τοῦ Ἑθνους;

Ὅσοι μιλάνε γιά χωρισμό, στήν οὐσία στοχεύουν στόν θρησκευτικό ἀποχρωματισμό τῶν Ἑλλήνων, θέλουν νά πάσουν οἱ πολῖτες νά εἶναι θρησκευόντα μέλη τοῦ σώματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, διότι εἶναι ἀντίθετοι πρός τήν χριστιανική πίστη. Τήν ἀπουσία, ὅμως, τοῦ θρησκευτικοῦ στοιχείου ἀπό τόν πολίτη θά τήν ὑποκαταστήσει ἕνα ἄλλο στοιχεῖο τό ὁποῖο ἔχει καί αὐτό θρησκευτικό χαρακτήρα γιατί δέν μπορεῖ νά γίνει ἀλλιῶς ἀφοῦ ἀπό τόν ἄνθρωπο κατά τόν θεωρητικό τῶν Σοβιέτ Λουνάτσarsκι «τρία πράγματα δέν μπορεῖς νά ἀφαιρέσης τήν ἐλευθερία, τήν ἰδιοκτησία καί τήν μεταφυσική ἀγωνία» καί αὐτό τό στοιχεῖο ὀνομάζεται ἀντιχριστιανός ἢ ἀντιθρησκευτικός πολίτης ἢ ἄθεος πού στρατεύεται στήν «θρησκεία» τῆς ἀθείας. Αὐτό εἶναι τό πρότυπο τοῦ πολίτου αὐτῶν πού θέλουν τόν λεγόμενο χωρισμό. Τόν ἀποκαλοῦν μέ πολλά ὀνόματα, φιλικό ἢ ἔντιμο χωρισμό δέν ἔχει σημασία. Μέ αὐτόν τόν τρόπο λένε ὅτι τό κράτος θά εἶναι ἀνεξίθρησκο ἢ οὐδέτερο πρός τήν θρησκεία καί αὐτό θά εἶναι δῆθεν καλύτερο γιά τήν κοινωνία. Τεχνητός, ὅμως, χωρισμός τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας στήν κοινωνική της διάστασι καί λειτουργία μπορεῖ νά εἶναι ἀπό νομοθετικῆς πλευρᾶς δυνατός, θά ἀποτελεῖ, ἐντούτοις, κατ' οὐσίαν κατασκευή ἐνός «ἀνθρωπίνου τέρατος», ἐνός «κοινωνικοῦ θηρίου». Οἱ κοινωνίες δέν ὀργανώνονται μόνο μέ νόμους ἢ συντάγματα, ὀργανώνονται καί μέ ἐξωνομικούς κανόνες πού ἀπό πλευρᾶς ἀξίας καί πρακτικοῦ κοινωνικοῦ ἀποτελέσματος εἶναι οἱ σημαντικότεροι.

Ἡ Ἑλληνική κοινωνία εἶναι ὀργανωμένη μέ τέτοιους νομικούς κανόνες, πού εἶναι οἱ χριστιανικοί κανόνες καί ἐπομένως εἶναι ἔγκλημα ἡ πολιτική βούλησις πού θέλει νά ὀδηγήσει σέ θρησκευτικό ἀποχρωματισμό τήν ἑλληνική κοινωνία στό ὄνομα τῆς δῆθεν προόδου, γιατί στήν ἑλληνική κοινωνία οἱ θεσμοί συλλειτουργοῦν, ἐπειδή συλλειτουργοῦν οἱ ἀνθρώπινες προσωπικότητες. Βέβαια, στίς κοινωνίες ὑπάρχουν πολῖτες μέ θρησκευτική συνείδησι καί πολῖτες χωρίς αὐτήν ἀλλά αὐτό ἀποτελεῖ ἐπιλογή καί ἀνάγεται σέ ἀτομικό δικαίωμα προστατευόμενο συνταγματικά. Ἡ καθιέρωσις ὅμως πολιτειακά τοῦ χωρισμοῦ τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν εἶναι τραγικά ἀγεφύρωτη ἔκπτωσις.

Ὁ χωρισμός χωρίς νά ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν ἡ συλλειτουργία τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν, ἡ ἰδιομορφία τοῦ πολιτιστικοῦ καί ἐθνικοῦ παρελθόντος, οἱ ἀντιλήψεις καί ἡ ἰδιοσυγκρασία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ εἶναι μιᾶ ἀφελῆς συνθηματολογία πού περιέχει μόνο ἄγνοια καί προκατάληψη.

Τό σύστημα τῆς συναλληλίας πού ἰσχύει σήμερα μέ τό Σύνταγμα τοῦ 1975 καί τόν Καταστατικό Χάρτη εἶναι καθεστώς χωρισμοῦ ἀφοῦ Ἐκκλησία καί Πολιτεία εἶναι κοινωνίες διάφορες, συναφεῖς ὅμως καί συνεχόμενες μέ συνεργασία κοινωνικά ἀναγκαῖα καί ἀναπόφευκτη. Ἡ ἱστορική ἐμπειρία ἐφαρμογῆς τοῦ συστήματος τόσο στήν χιλιόχρονη βυζαντινική περίοδο καί τήν ὀθωμανική κατοχή, ὅσον καί στήν περίοδο τοῦ νεωτέρου Ἑλληνικοῦ κράτους, ἀποδεικνύει ὅτι ἡ νομική αὐτή κατάστασις δέν ἔβλαψε οὔτε τήν ἑλληνική κοινωνία, οὔτε τά δικαιώματα τῶν ἄλλων θρησκευτικῶν κοινοτήτων καί ἐπὶ τέλους θέτει τό ἐρώτημα, ἡ μετατροπή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στήν ὁποία πολυειδῶς ὀφείλει τό Ἕθνος ἀπό ΝΠΔΔ σέ ἀπλό Σωματεῖο ἢ Ἑνωση προσώπων θά συμπαρασύρει καί τό ὑφιστάμενο νομικό καθεστώς τῶν Μουφτειῶν τῆς Μουσουλμανικῆς θρησκευτικῆς παραδοχῆς πού προβλέπεται ἀπό τήν Συνθήκη τῆς Λωζάνης καί τοῦ Κεντρικοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Συμβουλίου καί τῶν Ἰσραηλιτικῶν Κοινοτήτων, γιατί κάτι τέτοιο δέν προαναγγέλεται ἀπό τόν κ. Κασσελάκη; Συνεπῶς, ἀντιλαμβάνεται κανεῖς εὐχερῶς ὅτι ἐφαλτήριο τῆς προτάσεως τοῦ κ. Κασσελάκη εἶναι ὁ διωγμός κατὰ τῆς μάννας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί μόνον. Τίθεται, λοιπόν, ἀναποδράστως σέ κάθε ἄνθρωπο καλῆς θελήσεως τό ἐρώτημα: ἐνεργεῖ μόνος του ὁ κ. Κασσελάκης;

Ἡ Ἀρχή τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ὑπερτέρα τῆς Ἀρχῆς τῆς ἀνεξιθρησκείας πού διέπει τόν θεμελιώδη Νόμο τοῦ Κράτους, τό Σύνταγμά μας (ἀρ. 13) πηγάζει ὄχι μόνο ἀπό τήν ἰδιοπροσωπία μας ἀλλά κυρίως ἀπό τήν θρησκευτική μας πίστη καί τίς Εὐαγγελικές Ἀρχές τῆς θεοσδότου ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου καί ἀσφαλῶς ἀπό τήν αἰώνια διακήρυξι τοῦ Δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν» (Μαρκ. 8, 34). Ἡ εὐλογημένη χώρα μας εἶναι μία χώρα στήν ὁποία οἱ πάντες ἀπολαμβάνουν τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καί ἡ Ἀγιωτάτη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος οὐδέν πλεονέκτημα ἔχει πέραν τῆς διὰ τούς γνωστούς ἱστορικούς λόγους ἀναγνωρίσεως ὅτι τά Νομικά Αὐτῆς Πρόσωπα κατὰ τάς νομικάς των σχέσεις εἶναι ΝΠΔΔ (ἄρθρ. 1 Ν. 590/1977 ΦΕΚ τ. Α 146) πού συνεπιφέρει, ὡστόσο, καί τόν κατασταλτικό ἔλεγχο τῶν ἐλεγκτικῶν ὀργάνων τοῦ Κράτους! Τήν αὐτή, ὅμως, νομική προσωπικότητα πάλι δι' ἱστορικούς λόγους ἔχει, ὅπως προαναφέραμε, καί τό Κεντρικό Ἰσραηλιτικό Συμβούλιο τῆς Ἑλλάδος καί οἱ Ἑβραϊκές κοινότητες Ν. 2456/1920 (ΦΕΚ Α' 173) ΑΝ2544/1940 (ΦΕΚ Α' 287), ΑΝ 846/1946 (ΦΕΚ Α' 144), ΝΔ 301/1869 (ΦΕΚ 195), ΠΔ 182/1978 (ΦΕΚ Α' 40) ἐνῶ οἱ 3 Μουσουλμανικές Μουφτεῖς Ξάνθης, Κομοτηνῆς καί Διδυμοτείχου εἶναι «δημόσιες ὑπηρεσίες τοῦ Κράτους» μέ πλήρη δικαιοδοτική ἀρμοδιότητα ἀσκούμενη κατὰ τίς ἐπιταγές τοῦ Μουσουλμανικοῦ δικαίου (Σαρία). Ὁ Μουφτής «ἀσκεῖ δικαιοδοσία μεταξύ Μουσουλμάνων Ἑλλήνων πολιτῶν τῆς περιφερείας του ἐπὶ γάμων, διαζυγίων, διατροφῶν, ἐπιτροπειῶν, κηδεμονιῶν, χειραφεσίας ἀνηλίκων, ἰσλαμικῶν διαθηκῶν καί τῆς ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχῆς ἐφ' ὅσον οἱ σχέσεις ταῦτα διέπονται ἀπό τόν Μουσουλμανικό Νόμο» (ἄρθρο 5 Νόμου 1920/1991 (ΦΕΚ 182 Α' 24.12.1990) ὅπως προβλέπει ἡ διεθνὴς Συνθήκη τῆς Λωζάνης τοῦ 1923 (ἄρθρα 14 καί 37-44). Κατὰ ταῦτα μέ ποῖο νόμιμο τρόπο θά ὑποβιβασθεῖ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος σέ Νομικό Πρόσωπο ἰδιωτικοῦ δικαίου ἢ ἰδίου δικαίου (Θρησκευτικό Πρόσωπο) τοῦ Ν. 4301/2014 (ΦΕΚ Α' 223/17.1.2014) τήν στιγμή πού θά παραμείνουν Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου τό Κεντρικό Ἰσραηλιτικό Συμβούλιο τῆς Ἑλλάδος καί οἱ Ἰσραηλιτικές Κοινότητες καί δημόσιες ὑπηρεσίες τοῦ Κράτους οἱ Μουσουλμανικές Μουφτεῖς; Καί μέ ποῖο νομικό τρόπο κατ' ἐπιταγή τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος τοῦ

Συντάγματος θά υποβιβασθοῦν οἱ Μουσουλμανικές Μουφτεῖες σέ ΝΠΙΔ γιά νά παρακολουθήσουν τήν υποβάθμιση τῆς νομικῆς προσωπικότητος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τήν ἴδια στιγμή θά διατηρήσουν τή δικαιοδοσία ὡς ὑπηρεσίες τοῦ Κράτους ἀπονομῆς δικαίου σέ Ἑλληνες Μουσουλμάνους πολίτες; Κι ἀκόμη ὑφίσταται σήμερα νομική δυνατότης ἀναθεωρήσεως τῆς Συνθήκης τῆς Λωζάνης καί υποβαθμίσεως τῆς νομικῆς προσωπικότητος τῆς μουσουλμανικῆς μειονότητος τῆς Ἑλλάδος πού δικαίως θά διεκδικήσῃ πλέον τήν ἐκλογή ἀντί τοῦ διορισμοῦ ἀπό τό κράτος τῶν Μουφτήδων; Σήμερα τό Ἑλληνικό Δημόσιο ἀντιμετωπίζει διεθνῶς τό πολύ εὐαίσθητο νομικό θέμα τοῦ διορισμοῦ ἀντί τῆς ἐκλογῆς ἀπό τήν Μουσουλμανική μειονότητα, στηριζόμενο στό γεγονός ὅτι οἱ Μουσουλμανικές Μουφτεῖες εἶναι δημόσιες ὑπηρεσίες τοῦ Κράτους καί ἔχει τό Δημόσιο τήν ἀρμοδιότητα τοῦ διορισμοῦ τῶν ἀσκούντων τήν σχετική διακαιοδοσία. Ἐάν ἡ ὁποιαδήποτε Κυβέρνησή δέν ἔχει πρόβλημα μέ τήν «ἐκλογή» τῶν Μουφτήδων ἀπό τό Τουρκικό Προξενεῖο τῆς Κομοτηνῆς ἡ «Κοσοβοποίηση» τῆς Θράκης θά εἶναι θέμα ὀλίγων μηνῶν.

Αὐτοί πού ἐπιδιώκουν τόν λεγόμενο χωρισμό ἐπιζητοῦν:

- Α. Ἡ Ἐκκλησία νά πάψῃ νά εἶναι ἡ ἐπικρατούσα θρησκεία τῶν Ἑλλήνων,
- Β. Οἱ Κληρικοί καί οἱ ἐργαζόμενοι σέ Αὐτήν νά μὴν ἔχουν κοινωνικά δικαιώματα καί οἰκονομική βοήθεια ἀπό τό Κράτος,
- Γ. Ἡ Ἐκκλησία νά μεταβληθῇ σέ ἓνα κοινό Σωματεῖο ἰδιωτικοῦ δικαίου,
- Δ. Νά καταργηθοῦν οἱ Θεολογικές Σχολές στά Πανεπιστήμια καί ἡ Ἐκκλησιαστική Ἐκπαίδευση.
- Ε. Νά καταργηθῇ τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν στά Σχολεῖα.

Μέ ἓνα λόγο, ἐπιδιώκεται μέ τήν πρότασι ἡ περιθωριοποίησις τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία γιά τούς ἐπιδιώκοντας τόν λεγόμενο χωρισμό εἶναι ἄχρηστη μέσα στήν κοινωνία καί συνεπῶς ἓνας χωρισμός θά ὑποκρύπτει «κρυφὸ διωγμό» καί θά συνδράμει μέ τήν ἀároδο τοῦ χρόνου ὥστε ἡ Ἐκκλησία νά ὀδηγηθῇ κατὰ τή γνώμη τους σέ μαρασμό. Οἱ «καλοὶ» ὅμως αὐτοὶ «πόθοι» στεροῦνται σοβαρότητος γιατί ἀγνοοῦν τό πασίδηλο γεγονός ὅτι οἱ πολίτες εἶναι συγχρόνως καί θρησκευτικές προσωπικότητες καί δέν μποροῦν νά χωρισθοῦν στά δύο ὥστε τό Κράτος νά πάρῃ τόν «πολίτη» καί ἡ θρησκεία τόν «θρησκευτικό πολίτη».

Τό αἶτημα τοῦ χωρισμοῦ χωρίς νά λαμβάνεται ἐπιπροσθέτως ὑπ' ὄψιν ἡ ὀργάνωσις τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, τὰ μεγάλα γεωστρατηγικά καί γεωπολιτικά προβλήματα τῆς περιοχῆς μας, ὁ τρομακτικὸς φονταμενταλισμὸς τοῦ Ἰσλάμ, εἶναι τελικὰ ὅπως εἶπαμε μιά ἀφελὴς συνθηματολογία πού περιέχει μόνο ἄγνοια καί προκατάληψιν. Τό μεγάλο ἐκσυγχρονιστικὸ καί μεταρρυθμιστικὸ θέμα τῆς Πολιτείας δέν εἶναι ὁ χωρισμὸς τοῦ ἔθνους ἀπὸ τήν Ἐκκλησία γιατί ὅπως προαναφέραμε μέ τό Σύνταγμα τοῦ 1975 ἔχουν καθορισθῇ οἱ διακριτοὶ ρόλοι Ἐκκλησίας καί Πολιτείας καί τό ἀρ.3 τοῦ Συντάγματος, πού προβλέπει τίς σχέσεις δέν εἶναι στά πρὸς ἀναθεώρησιν ἄρθρα

τοῦ Συντάγματος, ἀλλά ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ τέρατος τῆς Γραφειοκρατίας, τῆς ἀσυνέχειας τοῦ Κράτους, τῆς εὐνοιοκρατίας καί κομματικοκρατίας καί τῆς σοβούσης ἠθικῆς σήψεως καί διαφθορᾶς.

Ἡ πλήρης ἀπόδειξις τῶν ἀπολύτως διακριτῶν ρόλων Ἐκκλησίας-Πολιτείας στήν Συνταγματική μας ἔννομη τάξη εἶναι τό γεγονός ὅτι ἡ Πολιτεία νομοθετεῖ συνεχῶς εἰς βάρος τῆς ἀνθρωπολογίας, τῆς ὄντολογίας καί τοῦ ἥθους τῆς Ἐκκλησίας μέ ἐξόχως ἀντι-Ἐκκλησιαστικά νομοθετήματα ὅπως: πολιτικός γάμος, ἀποποινικοποίησις τῆς μοιχείας, ἀμβλώσεις, σύμφωνο συμβίωσης, καὺσις νεκρῶν, ἡ ἐξαγγελθεῖσα Κυβερνητικῶς ἐπέκτασις τοῦ πολιτικοῦ γάμου στά λεγόμενα ὁμοφυλόφιλα ζευγάρια, κάτι πού θά ἦτο ἀδιανόητο καί ἀδύνατο σέ ἕνα θεοκρατικό καθεστῶς.

Ἀδαῶς φερόμενοι οἱ ἐπιζητοῦντες τόν χωρισμό ἰσχυρίζονται, ἐπιπροσθέτως, ὅτι θά ἀπαλλαγῇ δι' αὐτοῦ ἡ Πολιτεία ἀπό τήν μισθοδοσίαν τοῦ κλήρου καί θά ἰδιοποιηθῇ τήν Ἐκκλησιαστική λεγόμενη περιουσία, ἀγνοοῦν, ὅμως, ἀπαράδεκτα ὅτι ἀκόμη ἡ Ἑλλάδα ἀποτελεῖ κράτος δικαίου καί ὅτι τήν ἀπάντησι στούς «εὐσεβεῖς πόθους» τοὺς ἔδωσε τό Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριον Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων (Ε.Δ.Α.Δ) πού ὑποχρέωσε τήν Ἑλληνικὴ Πολιτεία νά ἄρει τίς συνέπειες τῶν Νόμων 1700/1987 καί 1811/1988. Μέ τήν ἀπόφασιν 10/1993/305/483-484/9.12.1994 τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων ἐπιλύεται ὀριστικὰ ἡ νομικὴ θέσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέσα στήν Ἑλληνικὴ Πολιτεία καί ἀναγνωρίζεται ἡ δικαϊκὴ ἀρχὴ τοῦ ἀρθροῦ 51 τοῦ εἰσαγωγικοῦ νόμου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος «Ἡ ἀπόκτησις κυριότητος ἢ ἄλλου ἐμπράγματος δικαιώματος πρὶν ἀπὸ τήν εἰσαγωγήν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα κρίνεται κατὰ τό δίκαιον πού ἴσχυε ὅταν ἐγίναν τὰ πραγματικά περιστατικά γιὰ τήν ἀπόκτησίν τους» καί δι' αὐτῶν οὐσίᾳ ἡ Σύμβασις τοῦ ἔτους 1952 μεταξὺ Ἐκκλησίας καί Πολιτείας. Ἐπομένως μέ τόν τυχόν χωρισμό Ἐκκλησίας καί Πολιτείας ἐφ' ὅσον ἡ χώρα ἐπιθυμεῖ νά βρίσκειται ἐντός τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως καί νά εἶναι ὑποκείμενον τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ νομικοῦ πολιτισμοῦ καί Δικαίου θά πρέπει νά συνεχισθῇ ἡ μισθοδοσία τοῦ κλήρου κατὰ τίς συμβατικές ὑποχρεώσεις τῆς χώρας ὡς ἀντίδοσι γιὰ τό 96% τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας πού κατὰ καιροὺς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1833 μέ διαφόρους τρόπους προσέλαβε ἢ νά διακοπῇ ἡ μισθοδοσία τοῦ κλήρου καί νά ἐπιστραφῇ τό σύνολο τῆς περιουσίας ἢ νά ἀποζημιωθῇ δι' αὐτήν ἡ Ἐκκλησία. Συνεπῶς, ὁμιλοῦμε γιὰ τρισεκατομμύρια Εὐρώ, ὅταν μόνον γιὰ τήν ἀποζημίωσιν τῆς περιουσίας τῶν πέντε ἱ. Μονῶν πού προσέφυγαν στό Ε.Δ.Α.Δ. ἐπεδικάσθη τό ποσόν τῶν 8,9 δις. €, πού καθιστᾷ τό γεγονός τῆς ἀμφισβητήσεως τῆς μισθοδοσίας τοῦ κλήρου ἐν συνδυασμῷ πρὸς τήν οἰκονομικὴν πραγματικότητα, πλήρως ἀνεδαφικό καί ἀνόητο. Ἄλλωστε, μέ τόν πρόσφατον Ν.4957/2022 νομοθετήθηκαν οἱ Ὄργανικὲς Ἐφημεριακὲς Θέσεις τῶν Κληρικῶν καί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὑπαλλήλων.

Παρεμπιπτόντως, ἡ συγκεκριμένη ἀπόφασιν τοῦ Ε.Δ.Α.Δ. ἀποτελεῖ νομολογία καί πρόκριμα γιὰ ὁμοειδεῖς ὑποθέσεις στό μέλλον, διότι τό Ε.Δ.Α.Δ. εἶναι τό μόνο ἀρμόδιο νά κρίνῃ γιὰ τήν παραβίασιν τῆς συμβάσεως τῆς Ρώμης καί ὑπερτερεῖ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καί τοῦ Ἀρείου Πάγου. Μέ τήν ἀπόφασιν αὕτη ἐκρίθη ὀριστικὰ καί ἀμετάκλητα τό κεφάλαιον τῆς ἀμφισβητήσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας ἀπὸ συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ἕως σήμερα, διότι ἡ Ἑλληνικὴ

Πολιτεία διακατέχει δίχα αποζημιώσεως τήν Ἐκκλησιαστική περιουσία.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ